

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 39630-10-25 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

לפני כבוד הרשם בכיר איתי שרון

איתי בן משה

תובע

נגד

סנה שרון

נתבעת

פסק דין

1 לפניי תביעה כספית אשר הוגשה לבית המשפט לתביעות קטנות ובמוקדה טענה לפגיעה בשמו הטוב
2 של התובע, בניגוד להוראות חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

3 רקע ותמצית טענות הצדדים

4 1. התובע טוען כי ביום 26.8.25, הנתבעת פרסמה הודעה בחשבון הפייסבוק שלה (להלן: "פוסט"),
5 על דרך של שיתוף פוסט אשר פורסם ברשת הפייסבוק על ידי גורם אחר המזוהה ברשת
6 הפייסבוק כ- "חוות השנטי". לטענת התובע, הפוסט שפורסם על דרך השיתוף פגע בשמו ובבית
7 העסק שלו. הפוסט כלל קריאה לחרם על חנותו וייחס לו מעשים חמורים של התעללות והזנחה
8 בבעלי חיים בצירוף סמל בית העסק שלו, שמו המלא וקישור לפרופיל האישי שלו.

9 התובע מוסיף וטוען, כי הנתבעת שיתפה תגובה נוספת אשר זכתה למאות שיתופים ותגובות
10 ואלו חיזקו את הקריאה לחרם ופגעו בפרנסתו. התובע מציין כי הוא עוסק עצמאי והוא תומך
11 בפעילותו בהצלחת בעלי חיים. התובע סבור כי הנתבעת פעלה בזדון ובגדרי מסע הכפשות
12 מתואם, למרות שרשויות החוק ערכו עשרות ביקורות בפנסיון ולא מצאו כל ליקוי. הנתבעת
13 התעלמה מממצאי הרשויות והמשיכה, ביודעין, להפיץ שקרים המהווים לשון הרע ואשר אינם
14 בגדר הבעת דעה לגיטימית.

15 2. הנתבעת, מצדה, טוענת כי התביעה נגדה היא שקרית ויש לדחותה. לטענתה, היא שיתפה את
16 הפוסט מתוך תחושת חובה מוסרית כטבעונית הפועלת למען זכויות בעלי חיים והאמינה
17 באמיתות המידע שפורסם ע"י עמותה מוכרת ובתכנית טלוויזיה.

18 הנתבעת מדגישה כי התובע נהג בחוסר תום לב, עת ייחס לה נתוני צפייה ואינטראקציה
19 השייכים לפוסט המקורי של "חוות השנטי". לטענתה, הכיתוב שצירפה אינו לשון הרע אלא

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 39630-10-25 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

1 הבעת דעה לגיטימית וכי עומדות לה הגנות "אמת הפרסום" ו"תום הלב" מכוח חוק איסור
2 לשון הרע, בהיות הנושא בעל חשיבות ציבורית.

3 . במעמד הדיון שלפניי העידו התובע והנתבעת והשיבו לשאלות בית המשפט.

4 התובע העיד, בתמצית, כי הנתבעת הכפישה את שמו וקראה לחרם על בית העסק שלו העוסק
5 בחיות המחמד, באמצעות שיתוף הפוסט המקשר אותו להתעללות בבעלי חיים. התובע הכחיש
6 את ההאשמות ומסר כי מתקניו של הפנסיון מפוקחים באופן קבוע ע"י הרשויות ללא ממצאים
7 שליליים ואף המדינה קבעה רשמית שלא נפגעו זכויות בעלי חיים. הוא הדגיש כי הפרסום
8 שקרי, פוגע בו ומהווה לשון הרע. לצד האמור, העיד כי בית העסק שלו נושא את שמו של בית
9 העסק מושא הפרסום המקורי, כי רכישת מוצרים מבית העסק שלו מסייעת בעקיפין לבית
10 העסק מושא הפרסום המקורי, כי הוא פועל במתכונת הדומה לזכיינות של בית העסק מושא
11 הפרסום המקורי, על אף שהעסק שלו נפרד מהעסק האחר ואין בין השניים יחסי שותפות
12 רשמיים.

13 מנגד, העידה הנתבעת, בתמצית, כי פעלה בתום לב ומתוך חובה מוסרית להזהיר את הציבור,
14 שכן האמינה במידע ששיתפה מפני שפורסם ע"י עמותה מוכרת ובתוכנית טלוויזיה ידועה. היא
15 ציינה שמיד עם קבלת התביעה, נעלה את הפוסט, אשר לטענתה לא זכה לאף לייק, שיתוף או
16 תגובה. הנתבעת האשימה את התובע במניפולציה של ראיות ובתביעה בררנית, שכן הוא תבע
17 אותה ולא את המפרסמת המקורית ואף לא פנה אליה בבקשה להסיר את הפוסט לפני הגשת
18 התביעה. הנתבעת הציגה קטעים מסרטון המלמדים לשיטתה על הזיקה ההדוקה שבין התובע
19 לבית העסק מושא הפרסום המקורי. בד בבד, הנתבעת אישרה כי אין בסרטונים או בפרסומים
20 המיוחסים לתובע כדי ללמד שהוא תומך במעשי התעללות בכלבים.

דיון והכרעה

21
22 4. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, בראיות שצורפו, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון
23 שהתקיים לפניי – באתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את התביעה בחלקה.

24 אפרט להלן את הנימוקים שביסוד מסקנותיי.

25 בהתאם לתקנה 15(ב) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות (סדרי דין), תשל"ז – 1976, פסק הדין
26 ינומק באופן תמציתי.

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 39630-10-25 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

5. טרם אדרש לנסיבות המקרה הנדון, אייחד התייחסות מקדימה למסגרת הדיונית שלאורה יש לבחון את טענות הצדדים ולאחר מכן אפנה ליישום הוראות הדין על הנסיבות הפרטניות שבמקרה הנדון.

4 המסגרת הדיונית

6. ככלל, ארבעה שלבים הותוו בהלכה הפסוקה לשם בחינת קיומה של עילת תביעה בגין לשון הרע.

7 בשלב הראשון - יש לבחון האם מדובר בלשון הרע. הוראת סעיף 1 לחוק קובעת כי לשון הרע הוא דבר שפרסומו עלול:

9 "(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדו; (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו; (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו".

13 הוראות אלו אינן דורשות כי תתקיים פגיעה בפועל בשמו הטוב של אדם כתוצאה מפרסום. די בכך שהפרסום האמור עלול להביא לפגיעה שכזו, כאשר לא הכוונה שמאחורי הפרסום היא שתצביע על קיומה של לשון הרע, אלא המסר עמו נותר הנמען. בחינה זו נעשית באספקלריה של "האדם הסביר", בגדרי מבחן אובייקטיבי (ר' ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני (30.7.89); א' שנהר, דיני לשון הרע (1997) עמ' 109; עמ' 122-123 – להלן: "שנהר").

18 בנוסף, על בית המשפט לבחון את הפרסום על רקע מכלול הנסיבות החיצוניות, הקשרם של דברים ולא רק את המילים המדויקות שבהן השתמש המפרסם (ר' ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ (24.2.77)).

21 בשלב השני - יש לבחון האם הדברים הפוגעניים פורסמו, כהוראת סעיף 2 לחוק;

22 בשלב השלישי - יש לבחון האם עומדות למפרסם הגנות כלשהן, הקבועות בסעיפים 13-15 לחוק. כידוע, ביסוד הוראות החוק ניצבת שאיפה לאיזון בין שתי זכויות אדם מרכזיות ויסודיות - הזכות לשם טוב והזכות לחופש הביטוי. זכויות יסוד אלו נגזרות מהערך החוקתי של כבוד האדם ויש בכוחן להשלים ולעיתים לסתור זו את זו, כך ש- "חופש הביטוי של האחד פוגע בשם הטוב של האחר" (ר' ע"א 4740/00 אמר נ' יוסף (14.8.01)). האיזון האמור מתבטא בין היתר, ברשימת הגנות וברשימת פרסומים מותרים כמבואר בפרק ג' לחוק. כל הגנה היא תוצר של נקודת איזון נפרדת ולכן תיבחן בהתאם לאינטרסים המונחים בבסיסה (ר' ע"א

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 39630-10-25 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

1 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (8.2.2012) (להלן: "עניין דיין-אורבך"); בג"ץ 75/53
2 חברת "קול העם" בע"מ נ' שר-הפנים (3.2.53); ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא (22.10.89);
3 בג"ץ 6126/94 סנש נ' רשות השידור (26.7.99).

4 בשלב הרביעי - ככל שנקבעה חבות, יש לבחון את סוגיית הפיצויים, בראי נסיבות העניין
5 ותכליות החוק (ר' ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ' (4.3.04)).

6 מן הכלל אל הפרט -

7 האם מדובר בלשון הרע

8 7. הפרסום שבמוקד התביעה מהווה לשון הרע, הוא עלול להשפיל אדם בעיני הבריות, לעשותו
9 מטרה לשנאה, לבזו או ללעג ולפגוע בתובע ובמשלח ידו.

10 8. עניינו של הפרסום הוא שיתוף של פוסט אשר פורסם ברשת הפייסבוק על ידי גורם אחר ("חוות
11 השנטי") ותוכנו כך:

12 "חשוב לשתף בכל מקום וקבוצה אפשרית!

13 אם הרשויות לא סוגרות אותו, אנחנו נדאג שלא יממנו אותו.

14 אז חשבתם שלמאור לוי יש רק את פנסיון בשדות?

15 אספר לכם, למי שבמקרה מממן את החלאה הזה שמתעלל בכלבים ושולח למשחטות שיש לו

16 גם 4 סניפים של חנות חיות בשם "בשדות"

17 למאור יש גם שותפים וזכיינים שמגבים אותו, אפילו בתגובות.

18 שותפים ומנהלים שיודעים על כל מה שמאור עשה ועושה ושותקים.

19 אני לעולם לא אממן אנשים כאלו.

20 אלו החנויות חיות בבעלות מאור לוי

21 חנויות חיות בשדות:

22 1. התעשייה ...

23 2. החרצית..

24 3. שדרות חיים בר לב 12 אור יהודה... [בית העסק של התובע - א.ש.]

25 4. דרך בר

26 באור יהודה יש את השותף שמגבה אותו בהכל וקוראים לו איתי בן משה.

27 תזכרו את החנויות האלו ואת מי את [כך במקור - א.ש.] מממנים

28 לשתף בכל מקום! זה חשוב מאוד!!!!

29 לשיתוף הפוסט האמור התווסף פרסום נוסף של הנתבעת ובו צוין כך:

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 39630-10-25 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

- 1 "צפו בראיון של אורנה בנאי אצל עודד בן עמי ואז תבינו למה שיתפתי את הפוסט של חוות
- 2 השנטי. מי שמתעלל בכלבים מגיע לו להירקב בכלא עד סוף ימיו".
- 3 9. הפרסומים האמורים מייחסים לתובע, שותפות ותמיכה במעשי התעללות ושליחת כלבים ל-
- 4 "משחטות". זהו המסר המרכזי שביסוד הלשון שננקטה, על פי המבחן האובייקטיבי של אדם
- 5 סביר. הנתבעת אף לא טענה אחרת.
- 6 10. פרסומים אלו עשויים לעשות את התובע מטרה לשנאה, לבוז או ללעג, לבזות את התובע בשל
- 7 מעשים המיוחסים לו ולפגוע במשלח ידו. הלשון שננקטה אף מלמדת כי זוהי למעשה תכליתו
- 8 של הפרסום ("חשוב לשתף בכל מקום... אנחנו נדאג שלא ימננו אותו... למי שבמקרה מממן
- 9 את החלאה הזה... אני לעולם לא אממן אנשים כאלו... תזכרו את החנויות האלו... מגיע לו
- 10 להירקב בכלא עד סוף ימיו") (השוו: ת"א (שלום ראשלי"צ) 1607-03-20 מולי חיות מחמד בע"מ
- 11 נ' אחוון (24.7.2023); ת"א (שלום אשד) 8952-07-20 פודלי רטבים מוצרי מזון בע"מ נ' וסרמן
- 12 (15.8.2023); תא"מ (שלום ביש"א) 23181-08-17 עטיה נ' פאינרו (2.9.2020); ת"א (שלום אי)
- 13 21453-06-14 פרץ נ' עובדיה (7.7.2016).
- 14 יסוד הפרסום
- 15 11. אני סבור כי יסוד הפרסום מתקיים במקרה הנדון.
- 16 12. ככלל, שיתוף (Share) של פרסום ברשתות החברתיות מהווה "פרסום" לפי חוק איסור לשון
- 17 הרע. הוא עשוי להקים עילת תביעה עצמאית נגד המשתף אם התוכן המקורי מגבש את יסודות
- 18 העוולה, הגם שהאחריות והסנקציה בגינו עשויות להיות מופחתות בהשוואה למפרסם המקורי.
- 19 בפסיקת בתי המשפט נקבע כי פעולת השיתוף (Share) ברשתות חברתיות יוצרת מעין "עותק"
- 20 של הפרסום העוולתי המקורי. היא מציגה אותו לחברים או לעוקבים של המשתף ובכך חושפת
- 21 אותו לקהלים חדשים שייתכן שלא נחשפו אליו קודם לכן. היא מסייעת להפצתו בתפוצה
- 22 נרחבת ובתהודה רבה יותר (ובכך תורמת להפיכתו ל"ויראלי"). זוהי אף מטרתו של פעולת
- 23 השיתוף. לפיכך, נקבע כי שיתופו של תוכן פוגעני עשוי להקים עילת תביעה עצמאית נגד המשתף
- 24 והוא עולה כדי פרסום לשון הרע (ר' רע"א 1239/19 שאל נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ
- 25 (08.01.2020) (להלן: "עניין שאל"); ע"א 1726/21 בכרי נ' מגנאגי (23.11.2022) פס' 64 לפסק
- 26 דינו של כב' השו' [כתוארו אז] י' עמית).
- 27 13. להשלכות הנובעות מסוג הפרסום ומאפייניו, תובא התייחסות בהקשרים הרלוונטיים, להלן.
- 28

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 39630-10-25 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

הגנת אמת בפרסום

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
14. לא מצאתי כי הפרסום חוסה תחת הגנת האמת בפרסום.
15. כידוע, הגנת אמת בפרסום, יסודה בסעיף 14 לחוק והיא טעונה שני יסודות מצטברים: האחד
- היות דבר הפרסום אמת; השני - קיומו של עניין ציבורי בפרסום (ר' גם: שנהר, עמ' 215).
היסוד הראשון נועד להבטיח כי במסגרת ההגנה על שמו הטוב של אדם, לא תינתן הגנה לפרסום
שאינו באמת. בחינתו היא עובדתית בעיקרה ונעשית על דרך ההשוואה בין מובנו הטבעי והרגיל
של הביטוי הפוגעני, או משמעותו הנשקפת מנסיבות העניין, ביחס למצב העובדות
האובייקטיביות בשעת הפרסום (ר' ע"א 751/10 הנ"ל; ע"א 3199/93 **קראוס נ' ידיעות אחרונות**
9.11.95)). יסוד האמת שבפרסום אינו מחייב זהות מוחלטת בין מצב הדברים בפועל לבין תוכן
הפרסום ודי בהתאמה בין המשמעות הכללית והתוכן העולים מן הפרסום (ר' שנהר, בע' 221).
גם כאשר נחזה פער מסוים בין המציאות לבין הפרסום, ניתן להחיל את הגנת האמת בפרסום,
ככל שמדובר ב"פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש" (ר' דני"א 7325/95 **ידיעות אחרונות בע"מ**
נ' קראוס (29.6.98)).
- 14 היסוד השני שעניינו בקיומו של עניין ציבורי בפרסום, נעוץ בשאלה האם קיים אינטרס חברתי
המצדיק את פרסום הביטוי הפוגעני חרף לשון הרע הטמונה בו (ר' שנהר, עמ' 215; ע"א 723/74
הנ"ל, עמ' 299). במסגרת זו יש לבחון האם הפרסום תורם לגיבוש דעת הציבור בעניינים
ציבוריים, לשיח הדמוקרטי, לשיפור אורחות החיים, לעמידה על זכויות הציבור, וכיוצא באלו.
תנאי זה מגלם היבט ערכי, הנקבע על פי מדיניות שיפוטית בזמן ובמקום נתון והוא נגזר, במידה
רבה, מתפיסות מקובלות בחברה (ר' ע"א 439/88 **רשם מאגרי מידע נ' ונטורה** (27.7.94)); רע"א
10520/03 **בן גביר נ' דנקנר** (23.12.2004); ע"א 1104/00 **אפל נ' חסון** (10.1.02); ר' גביון, **איסור**
פרסום הפוגע בפרטיות הזכות לפרטיות וזכות הציבור לדעת, זכויות אזרחים בישראל - קובץ
מאמרים לכבוד חיים ה' כהן, (תשמ"ב) 177, 190-219.
16. בכל הנוגע ליסוד השני שעניינו קיומו של עניין ציבורי בפרסום, אין עוררין על כך שזכויות בעלי
חיים ובפרט חשד להתעללות בבעלי חיים, מקימים עניין ציבורי מהותי בפרסום (ר' למשל: ת"א
(שלום ת"א) 52664-07-17 **תנו לחיות לחיות נ' שלזינגר** (15.04.2018); ת"א (שלום כ"ס) 535-
08-20 **דרמה מוצרים ושרותים וטרנריים בע"מ נ' פטרואה - הארגון לשמירה על זכויות בעלי**
חיים (14.11.2023); ת"א (שלום חי) 37054-02-20 **מדי - וט בע"מ נ' שמיס** (26.09.2023)).
17. בכל הנוגע לפרסום המייחס לתובע שותפות או תמיכה בבית העסק של מר לוי (בית העסק מושא
הפרסום המקורי), אני סבור כי הפרסום אינו מייחס לתובע בהכרח, שותפות במובנה המשפטי
או החשבונאי עם מושא הפרסום המקורי. תוכן הפרסום מתיישב עם הזיקה העסקית בין עסקו

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 25-10-39630 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

- 1 של התובע לבין העסק מושא הפרסום המקורי (זיקה המתבטאת בין היתר, בזהות מסוימת
- 2 בשם בית העסק, רכישת מוצרים העולה כדי "סוג" של זכיינות – פרו' עמ' 1 - 2) ותמיכה
- 3 ציבורית של התובע בבית העסק מושא הפרסום המקורי (פרו' עמ' 3).
- 4 18. ברם, לא הוכח לפניי יסוד האמת בפרסום המייחס לתובע תמיכה במעשי התעללות בכלבים
- 5 ושליחתם ל- "משחטות".
- 6 הנתבעת טענה, כאמור, כי הדברים שפורסמו הם אמת, עברו תחקיר ופורסמו במקורות
- 7 אמינים. ברם, הנתבעת לא הניחה לפניי כל ראיה לכאורה שתלמד כי התובע אכן תומך
- 8 בהתעללות בכלבים או בשליחתם ל- "משחטות". הנתבעת לא הביאה לעדות מי מעורכי הפוסט
- 9 ששותף על ידה ואף לא הראתה כי פנתה אליהם לצורך מסירת נתונים מתאימים שיתמכו
- 10 בטענותיה. הנתבעת לא הפנתה לדו"ח ביקורת וטרינרי, או לכל ראיה אחרת שתתמוך בתוכן
- 11 הפרסום המייחס לתובע תמיכה במעשי התעללות בכלבים (השוו: ת"א (שלום ראש"צ) 1607-
- 12 03-20 מולי חיות מחמד בע"מ נ' אחוון (24.7.2023); ת"א (שלום ראש"ד) 8952-07-20 פודלי
- 13 רטבים מוצרי מזון בע"מ נ' וסרמן (15.8.2023); תא"מ (שלום ביש"א) 23181-08-17 עטיה נ'
- 14 פאינרו (2.9.2020); ת"א (שלום אי') 21453-06-14 פרץ נ' עובדיה (7.7.2016).
- 15 הנתבעת הפנתה לשני קישורים אינטרנטיים של סרטונים שפורסמו ברשתות חברתיות,
- 16 בתימוכין בטענותיה. הנתבעת לא צרפה את הסרטונים עצמם. יחד עם זאת, מצפייה בסרטונים
- 17 נראה כי באחד מהם נחזה התובע כשהוא מסייר בפנסיון של מר לוי מבלי שיש בתוכן הסרטון
- 18 כדי ללמד שהתובע תומך במעשי ההתעללות הנטענים. בסרטון השני שבקישור אשר פורסם על
- 19 ידי הנתבעת אשר מתייחס לבית העסק של מר לוי (ר' נספח לכתב התביעה, בעמוד האחרון),
- 20 מדובר למעשה בראיון מצולם אשר המרואיינות בו לא הובאו להעיד לפניי ותוכנו מתמקד
- 21 בתנאי הניקיון והאחזקה בבית העסק של מר לוי. עוד צוין באותו סרטון כי הטענות ביחס לאותו
- 22 פנסיון כלבים נבדקו על ידי הרשויות אך לא נמצא לנקוט בהליכים בעניינו. למותר לציין, כי
- 23 כתבות או ראיונות כאמור, אין בהן כדי הוכחת נתון מידיעה אישית. דברים המבוססים על
- 24 פרסומים עיתונאיים או ראיונות של גורמים אחרים ואינם ידועים לבעל הדין מידיעה אישית
- 25 הינם בגדר עדות שמיעה, שעה שעורכי הכתבות או המתראיינים בהן, לא הובאו להעיד עלתוכן
- 26 הדברים (רע"א (מחוזי ת"א) 59250-09-22 קופת חולים מכבי נ' ל.א.י. (08.01.2023); ת"א
- 27 (שלום ת"א) 10450-08-20 שומרון נ' יעלון (22.12.2022)).
- 28 ההימנעות מהבאת עדים או ראיות מתאימות נזקפות בנסיבות העניין לחובת הנתבעת, בהתאם
- 29 לכלל לפיו הימנעות מהבאת ראיה נזקפת לחובת הצד שנמנע מהבאתה וככל שהראיה חשובה
- 30 ומשמעותית יותר, כך יש להסיק מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר מאי-הבאתה (ר' י.
- 31 קדמי, על הראיות, כרך רביעי, מהדורה משולבת ומעודכנת – התש"ע 2009, עמ' 1891 – 1893;

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 25-10-39630 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

- 1 ע"א 9656-05 שורץ נ' רמנוף חברה לסחר וציוד בניה בע"מ (27.7.08) פסקאות 26 – 27
2 והאסמכתאות שם; ע"פ 9809-08 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (25.11.10) פסקה 54; ע"א
3 548/78 שרון נ' לוי (16.12.80) פסקה 3 לפסק דינה של כב' השו' בן-עתו)).
- 4 19. מכל מקום, אין בכתבות או בראיון הנזכר כדי ללמד שהתובע ידע או תמך במעשי התעללות
5 בבעלי חיים ולא הונחה לפניי ראייה אחרת שתלמד על כך. הגם שאין עוררין על כך שהתובע
6 מצוי בקשרים עסקיים או אחרים עם מר לוי והביע תמיכה בו, לא די בכך כדי לייחס לתובע
7 ידיעה או תמיכה במעשי התעללות בכלבים או שליחתם ל- "משחטות".
- 8 בנסיבות האמורות, יסוד האמת שבפרסום לא הוכח לפניי ולכן ההגנה שעניינה אמת בפרסום,
9 אינה נזקפת לזכות הנתבעת.

10 הבעת דעה והגנות נוספות

- 11 20. אשר להגנות המפורטות בסעיף 15 לחוק, על בית המשפט לבחון האם מדובר במקרים שבהם
12 קיימים אינטרסים שונים וחשובים התומכים בפרסום ובחופש הביטוי, כדי כך שיגברו על
13 האינטרס לשם הטוב וכי הפרסום נעשה בתום לב. ההגנות הרלוונטיות לענייננו, שלהתקיימותן
14 טענה הנתבעת, הן יחסים שהטילו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום (ר'
15 סעיף 15(2) לחוק) ופרסום לשם הגנה על עניין אישי אשר של הנתבע (ר' סעיף 15(3) לחוק).

- 16 21. אשר לרכיב תום הלב, המהווה תנאי מצטבר נוסף להגנות הקבועות בסעיף 15 לחוק, ככל
17 שהפרסום נעשה באחת מן הנסיבות הקבועות בסעיף 15 לחוק ולא חרג מתחום הסביר בנסיבות
18 העניין - תחול החזקה המנויה בסעיף 16(א) לחוק, לפיה הנתבע פעל בתום לב. זאת, כל עוד לא
19 הוכיח התובע היפוכו של דבר, כהוראת סעיף 16(ב) לחוק - כפרסום שאין בו אמת והמפרסם
20 אף לא האמין באמיתותו וכפרסום שנעשה במטרה לפגוע באופן לא מידתי, או בהיעדר נקיטת
21 אמצעים לבחינת אמיתותו (ר' ע"א 250/69 הוצאת מודיעין בע"מ נ' חתוקה (15.10.69); ע"א
22 184/89 טריגמן נ' טיולי הגליל (רכב) 1966 בע"מ (31.12.89)).

- 23 22. לא שוכנעתי כי עומדת לזכות הנתבעת ההגנה שבסעיף 15(2) לחוק.

- 24 הוראת סעיף 15(2) לחוק, קובעת כך:

- 25 **"היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או**
26 **חברתית לעשות אותו פרסום;".**

- 27 כידוע, הגנה זו טעונה הוכחת ארבעה רכיבים. האחד – הפרסום נעשה מתוך חובה חוקית,
28 מוסרית, או חברתית. אנדיקציה אפשרית לקיומה של חובה זו עשוי להיות קיומו של אינטרס

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 39630-10-25 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

1 במידע אצל הגורם שאליו הופנה הפרסום. אינדיקציה נוספת המכונה גם "המבחן האמפירי",
2 תימצא כאשר רוב חוג האנשים בעלי השכר הישר שהיו נמצאים במצבו של הנתבע, היו סוברים
3 כי חובתם לבצע את הפרסום. השני - החובה לפרסם התממשה ביחס למי שאליו הופנה
4 הפרסום. השלישי - תוכן הפרסום מתאים והולם לקיום החובה ואינו חורג מכך. הרביעי –
5 הפרסום נעשה בתום לב (ר' למשל: שנהר, עמ' 282; עניין **דיין-אורבך**, פס' 46 ואילך)

6 במקרה הנדון, התובעת טענה בכלליות כי היא "טבעונית ממניעים עקרוניים מוסריים, מגדלת
7 כלבים ופועלת רבות לשם סיוע לכלבים, אימוצם ולחימה על זכויותיהם". אין עוררין על כך
8 שמדובר במטרות נעלות וראויות. ברם, לא די בטיעון כללי זה כדי להראות קיומה של חובה
9 חוקית, מוסרית או חברתית ביחס לשיתוף הפרסום שנעשה. הנתבעת לא פירטה את תפקידיה
10 במסגרת קידום המטרות הנזכרות ולא הראתה כיצד יש בפרסום כדי לקדם מטרות אלו. יתר
11 על כן, הנתבעת ביצעה שיתוף של הפרסום באופן כללי מבלי שהצביעה על קהל היעד של
12 הפרסום ומבלי שהראתה קיומו של אינטרס או ציפייה אצל הגורם שאליו הופנה הפרסום. כמו
13 כן, כפי שצוין לעיל, תוכן הפרסום מתייחס בעיקרו למי שנטען להיותו שותף של מושא הכתבה
14 בטענה כללית כי אותם שותפים, בכללם התובע, תומכים במעשי ההתעללות המיוחסים למושא
15 הכתבה. תוכן הפרסום אינו מתאים והולם אפוא, לחובה הנטענת ומשלא מתקיימים מלוא
16 התנאים הנדרשים, הגנה זו אינה נזקפת לזכות הנתבעת.

17 23. לא שוכנעתי כי עומדת לנתבעת ההגנה הקבועה בסעיף 15(3) לחוק.

18 הוראת סעיף 15(3) לחוק, קובעת כך:

19 **"הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה**
20 **הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;"**

21 לצורך הוכחת קיומה של הגנה זו, יש לעמוד בארבעה תנאים מצטברים. האחד - על המפרסם
22 להראות כי מדובר בעניין אישי כשר שלו, אשר ההגנה עליו מצדיקה את הפרסום. האינטרס
23 המוגן חייב להיות "אישי" – המשרת אינטרסים של האדם או התאגיד כיחיד, במובחן
24 מאינטרס ציבורי או כללי. השני – הפרסום נועד להגן על אותו עניין אישי כשר, במובן זה שנחזה
25 קשר ישיר בין הפרסום לבין ההגנה על האינטרס הלגיטימי. ההגנה עלולה להישלל אם נעשה
26 שימוש בביטוי חריף, מעליב או קיצוני שאינו נחוץ באופן ענייני להגנת האינטרס, או אם שורבבו
27 נושאים לא קשורים. השלישי - הפרסום הופנה לנמענים ספציפיים לצורך ההגנה על אותו עניין
28 אישי כשר. הרביעי - הפרסום נעשה בתום לב (ר' שנהר, בעמ' 294 ו- 581 - 587; ת"א (שלום
29 ת"א) 12061-11-21 **אגור נ' חסין** (18.08.2025); ת"א (שלום חי') 15308-07-15 **בר נביא נ'**
30 **חיימסון** (05.04.2018)).

תיק חיצוני:

25. לא הוכח כי מדובר בתביעה בררנית. התובע העיד כי נקט במספר הליכים דומים, לרבות כנגד
מי ממפרסמי הפוסט המקורי ומעיון במאגרי מידע ובמערכת נט המשפט נחזה כי אכן ננקטו על
ידו הליכים דומים נוספים. הפניית הנתבעת לפסק הדין בת"ק 17921-02-20 **בספלוב נ' פטרוב**
(5.2.21), אין בה כדי ללמד לענייננו. שם דובר על פרסום שבוצע בקבוצה ייעודית לנושא
הפרסום, בגדרו הובאו הדברים לצורך עידוד נפגעים למצות את זכויותיהם על ידי התובע שהיה
פעיל במישורים אלו.

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 39630-10-25 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

הפיצוי

- 1
27. הפיצוי הנפסק בגין לשון הרע נועד להשיג שלוש תכליות. אחת – לרפא את עוגמת הנפש שנגרמה
3 לנתבע, לעודד את רוחו ולמרק את זכותו לשם טוב. השנייה – להרתיע את הציבור מפני ביצוע
4 עבירות דומות. השלישית – להעניש את הפוגע, ככל שהפרסום הפוגעני נעשה בכוונה לפגוע.
5 במסגרת בחינת הפיצוי ההולם, על בית המשפט להתחשב, בין היתר, בהיקף הפגיעה; במעמדו
6 של הניזוק בקהילתו; בהשפלה שספג; בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו; בתוצאות הצפויות מכל
7 אלו בעתיד; בטיב הפרסום, היקפו ואמינותו ובהתנהגות הצדדים. הבחינה היא אינדיווידואלית
8 ואין לקבוע "תעריפים" מוגדרים (ר' ע"א 6903/12 **Canwest Global Communications Corp נ' עזור** (22.7.15); רע"א 4740/00 **אמר נ' יוסף** (14.8.01); ת"א 9712-12-13 **"קר" שרותי**
9 **רפואה בע"מ נ' א.מ.ל. אמריקן לייזר בע"מ** (13.04.2015)).
10
28. הואיל ועסקינן בפרסום שעניינו שיתוף של פרסום (פוסט) של אחר, יש לייחס משקל הולם
11 לשיקולים שנקבעו בעניין שאול.
12
כך, בפסק דינה של כב' השו' ד' ברק ארז בעניין שאול, נקבע כי הגם שפעולת השיתוף עולה כדי
13 פרסום ומסייעת בהפצת הפרסום הפוגעני, על מנת למנוע אפקט מצנן ותביעות השתקה, יש
14 לנקוט במספר מנגנונים מאזנים, בכללם שימוש בדוקטרינת השימוש לרעה בהליכי משפט כלפי
15 תביעות שהוגשו בהיעדר תום לב (כגון תביעת משתף בודד מתוך רבים), החלת ההגנות הקבועות
16 בחוק באופן מקל ופסיקת פיצויים ברף הנמוך.
17
כב' השו' י' וילנר קבעה לעניין זה, כי לצד מעמדה הרם של הזכות לחופש הביטוי, ישנה חשיבות
18 מיוחדת להגנה על שמו הטוב של האדם במסגרת פרסומים ברשתות חברתיות, אשר אינה נופלת
19 מחשיבות ההגנה על חופש הביטוי בזירה המקוונת. לגישה, יש להדגיש את פוטנציאל הנזק
20 הייחודי הטמון בהכפשת שמו של אדם ברשתות החברתיות, בדרך של שיתוף פרסום פוגעני,
21 אשר עלול להיות חמור במיוחד ולהתפשט "כאש בשדה קוצים". פרסום כאמור עלול להביא
22 לפגיעה ישירה וחמורה בסביבתו הקרובה של מושא הפרסום, במשלח ידו, בקשריו החברתיים
23 והקהילתיים, במערכות יחסים משפחתיות, למעורבותם של בני נוער כפוגעים ונפגעים, היעדר
24 כללי אתיקה עיתונאית ו"נצחיות התכנים" ברשת המונעת את מזור השכחה. פגיעות מסוג זה
25 עלולות להשליך על בטחונו האישי ועל מצבו הנפשי של הניזוק, בבחינת **"מָוֶת וְחַיִּים בְּיָד-**
26 **לְשׁוֹן" – פשוטם כמשמעם** (עניין שאול, פס' 4 לפסק דינה של כב' השו' י' וילנר). לגישה,
27 מאפיינים אלו מצדיקים את הגדרת השיתוף כפרסום ויש להתחשב בהם באיזון מול חופש
28 הביטוי ובעת קביעת שיעור הנזק.
29

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 39630-10-25 בן משה נ' סנה

תיק חיצוני:

29. במקרה הנדון, יש לייחס משקל הולם, בין היתר, לאופי הפרסום ותוכנו, משמעותו האובייקטיבית המייחסת לתובע תמיכה במעשי התעללות בכלבים ושליחתם ל- "משחטות" ללא ראיות ממשיות לכך, השלכותיו האפשריות של השיתוף העשויות להביא להפצתו לרבים אחרים אשר עשויים להפיצו בתורם ומנגד, לנתון לפיו התובע לא פנה אל הנתבעת בדרישה להסיר את הפרסום מיד עם גילוי, לנתון לפיו הנתבעת חסתה את הפרסום מיד כשנודע לה על הגשת התביעה, להיעדר נתונים אשר להיקף הגורמים שנחשפו לשיתוף שבוצע על ידי הנתבעת, לנושא שבמוקד הפרסום, ההיבטים הציבוריים שביסודו ולעובדה שמדובר במידע שפורסם זה מכבר. עסקינן, כאמור, בפיצוי ללא הוכחת נזק.

לאור מכלול נסיבות העניין ולאחר שנתתי דעתי לאיזון המתבקש בין חופש הביטוי ועידוד שיח ציבורי ראוי בנושאים בעלי חשיבות ולמניעת אפקט מצנן, למול זכותו של אדם לשמו הטוב ולהגברת שיח אחראי וזהיר ברשתות חברתיות, באתי לכלל מסקנה כי יש לפסוק את הפיצוי ברף הנמוך, בסך של 3,000 ₪.

סכום הוצאות המשפט ייקבע אף הוא ברף הנמוך, משלא נחזה כי התובע הקדים פנייה לנתבעת עם גילוי הפרסום, על מנת להקטין נזקיו או למנעם.

סוף דבר

30. ביתר טענות הצדדים לא מצאתי כדי לשנות ממסקנותיי ולאור המקובץ – התביעה מתקבלת בחלקה. הנתבעת תשלם לתובע סך של 3,000 ₪ בתוספת הוצאות משפט בסך כולל של 300 ₪. הסכומים ישולמו בתוך 30 ימים.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי מרכז – לוד, בתוך 30 ימים.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשפ"ו, 14 יולי 2026, בהעדר הצדדים.

איתי שרון, רשם בכיר

23
24